

anvende sådan en overordnet retorik – vi ville slås for det.

Det danske parlament er ikke særlig åbent. Vi kunne gøre meget mere for at blive det, og jeg hørte jo, at fru Pia Gjellerup sagde, at hun også gik ind for, at der skulle være åbenhed ved samråd. Jeg frygter, at det var en fortalelse og hun mente høringer, men jeg hørte altså lige, at hun sagde det. Jeg tror, det var en fortalelse, og det beklager jeg, men jeg kunne så sige, at det ville være godt, hvis det var sådan.

Jeg vil også sige, at det, vi har hørt i debatten, ikke her i dag, men andre steder, er, at nogle siger, at deres kolleger i Folketinget ikke vil kunne administrere det, men vil sidde og agere for pressen. Jeg tror ikke, det er rigtigt. Jeg synes, at de gange, hvor vi – også ved vore høringer – har haft presse til stede, har det faktisk tjent Folketinget til ære hver eneste gang.

Vi vil arbejde for mere åbenhed og også gerne for de dér debatter, som blev nævnt først, for nu at sige noget af det, som vi vil gøre ekstra ud af, men som ikke er kommet med. Vi har jo det problem, at vi ikke har nogen at spørge – jeg kan selvfølgelig spørge formanden – men hvor er vores finanslovsforslag blevet af? Det står i bemærkningerne, men det står ikke i forslaget, har jeg lige fået at vide. Jeg troede, det var der. Jeg har slet ikke opdaget, at det ikke var der, men det kan da godt være, at det er gået tabt et eller andet sted. Det må vi så klare, og da vi kun har os selv at takke for, at noget er blevet noget klums, er det heller ikke nogen ulempe, for vi kan jo alle sammen med æren i behold få de andre ting på plads.

Alt, hvad der er foreslået af rationaliseringer, støtter SF. De fleste af dem er jo indlysende fornuftige, og det vil jeg ikke komme nøjere ind på. De kortere taletider ved korte bemærkninger støtter vi også, og jeg synes, vi alligevel skulle prøve at få det med, at man kun må henvende sig til den foregående taler, til at virke. Der er visse medlemmer af Folketinget, har jeg kunnet iagttage som formand, som er ganske grumme til at misbruge det i retning af, at de laver numre, og Præsidiets bør så sørge for, at det ikke sker. Jeg tror faktisk, man kan styrke debatten.

Vi havde en grundig drøftelse af det i SF's gruppe, og jeg indskærpede, at det i hvert fald ikke skulle være dem, jeg skulle høre klager over, hvis systemet blev misbrugt ved, at man proformulerede spørgsmålene. Men jeg synes faktisk, at det har hjulpet gevaldigt til at få debatterne videre, at medlemmerne kom til at

forholde sig til den ordfører, der var oppe, i stedet for at det hele kom til at udspille sig lige efter Socialdemokratiets ordførertale, ikke fordi jeg ikke synes, den er vældig interessant, men det er meget sjovt, når det sådan også går lidt ned gennem debatten.

Der er et enkelt punkt, som SF faktisk også gerne vil have ind nu, og det er, at vi nu kommer så meget på gehøv med den danske befolkning, at vi kan høre, hvad den dér hr. og fruform er for en. Jeg tror, de fleste herinde har det sådan, at hvis f.eks. hr. Estrup eller fru Jakobsen får et læserbrev i pressen, ved de, at de ikke behøver at læse det færdigt, for så er det en, der helt har tabt kontenancen. Det er en decideret uforskammet tiltaleform, og når den bruges af den danske befolkning, er den ment sådan. Sådan er det ikke i England, sådan er det ikke mange andre steder, men sådan er det i Danmark.

Når man går udenfor, føles det altså, som om vi slet ikke aner, hvordan man snakker dansk, og hvis vi ikke kommer igennem med denne ændring, vil jeg begynde at arbejde efter reglerne, og det vil sige, at jeg på formandsstolen altid vil overholde reglerne og kun tildele mændene deres efternavn og et hr. Så skal man bare høre, hvordan det snart kommer til at lyde. Så bliver der vilde protester herinde, fordi man synes, det er uforskammet.

Vi vil også godt lige bede om at få den ændring på plads, så vi kan komme til at tale pænt og høfligt til hinanden og bruge fuldt navn i stedet for.

Jørgen Estrup (RV):

Den slags revolutionerende forslag fra en af og til-formand kan jo godt ryste én.

Man må sige, at det forslag, der er fremsat af Præsidiets, er ikke revolutionerende, og jeg synes også, at det er på sin plads at tilføje, at revolutionær aktivitet ikke hører hjemme ved en forretningsorden. Der er altså en god begrundelse for, at der er kontinuitet og lang tradition bag en forretningsorden, for det er noget af det, som skaber et parlamentarisk arbejde. Men det er ikke ensbetydende med, at man ikke skal forny sig, og at man ikke skal prøve på at få tingene til at virke bedre.

Det forslag, der er lagt frem her, rummer de gode sider af kontinuiteten. Der er en række fornuftige småændringer, hvor man må sige, at vi slipper for nogle lidt belastende arbejdsprocedurer og kan gøre noget af det, vi skal foretage os, lidt hurtigere og lidt mere effektivt.